

A FELTÁMADÁS VÉGSŐ VALÓSÁGA

(Mk 16,1-8)

KOMÁROM – TEREMTÉS HETE – SZEPTEMBER 27.

Kezdő ének

A Teremtő Isten Lelkének jelenlétében megállva énekeljük 19. zsoltár 1. versét: „Az egek beszélnek és nyilván hirdetik...”

Derekas

Folytassuk a mi Istenünk dicséretét, énekeljük a 225. dicséret első 6 versét: „Nagy hálát adjunk az Atya Istennek...”

Fohász

Istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön Istentől, aki teremtett, fenntart és bölcsen igazgat mindeneket. Övé a hatalom és a dicsőség most és örökkön-örökké. Ámen.

Lekció – Mk 16,1-8

Imádság

Mindenható Édesatyánk a Jézus Krisztus által!

Köszönjük a Te ígédet, hogy ismét szólsz hozzánk és üzeneted van számunkra. Köszönjük, hogy magasztalhatunk Téged a teremtés csodájáért! Köszönjük, hogy azt értelmesen vizsgálva a Te kezéd munkáját és szépségedet láthatjuk meg benne! De különösen is hálát adunk a Te egyszülött Fiadért, Jézus Krisztusért, akiben mint különös kijelentésedben egyértelműen szólsz hozzánk. Kérünk, hogy amikor az Ő feltámadásának hírért halljuk, akkor megérthessük a Te szavadat! Kérjük, hogy megvilágosító Lelked által nyisd meg a fülünket és vedd el a mi értetlenségünket! Segíts nekünk, mert bennünket is eltölt a félelem és a rettegés, ahogyan az asszonyokat egykoron. Jöjj, legyél közöttünk Szentlelkeddel! Krisztusért kérünk, hallgass meg minket! Ámen.

Igehirdetésre készülő ének

Készüljünk a hirdetett Ige hallgatására és kérjük a Szentlélek megvilágosító erejét, énekeljük a 372. dicséret 1. versét: „Könyörögjünk az Istennek Szentlelkének...”

Txt – Mk 16,6b – Feltámadt, nincsen itt.

A feltámadás végső valósága átrendezi kapcsolatunkat

A feltámadás jelenti a végső realitást (Bonhoeffer), mely mindent áthat: új térkép jelent az élet erdejében – A feltámadás végső realitása átértelmezi kapcsolatunkat.

- Istennel való kapcsolatunkat
- Önmagunkkal való kapcsolatunkat
- Egymással való kapcsolatunkat
- A teremtett, ember alatti és anyagi világgal való kapcsolatunkat

Szeretett Testvéreim!

Talán elképedve állunk Márk húsvéti beszámolója hallatán. Az asszonyok, akik Galileától kezdve követték Jézust kétségbeesetten rohannak el az üres sírtól. Zavar és békétlenség van a szívükben, mert nem értik, hogy mi történt. Az itt megemlített asszonyokat az evangélium Jézus halálakor is felsorolja név szerint (Mk 15,40-41). A magdalai Mária, akiből hét ördögöt űzött ki, Mária, a kis Jakab anyja és Salomé: ők hárman szemtanúi voltak Jézus halálának és temetésének is. Látták, ahogyan meghalt és azt is, hogy sírba teszik (Lk 23,55-56). Az ünnep elmúltával pedig korán reggel máris úton vannak, hogy tiszteletüket és szeretetüket kifejezzék a meghalt mesterük iránt és megkenjék illatos olajjal.

Az asszonyok tehát nem számítottak a feltámadásra. Hiába követték Galileától kezdve Jézust, a világról és annak rendjéről való gondolkodásuk egy cseppet sem változott. Ők abban a realitásban éltek, hogy Jézus meghalt. Eszükből sem jut a feltámadásának lehetősége, hanem a sír előtt álló kő elgördítésének gyakorlati problémájáról beszélgetnek. Ezért rémülnek meg és szaladnak el rettegve a sírtól, amikor találkoznak a fehérbe öltözött ifjúval – aki feltehetően egy angyal volt – mert az üres sír ténye nem fért bele az ők valóságról alkotott képzetükbe. Ők a halált és az elmúlást tartották végső realitásnak, holott Jézus mindvégig arról tanított, hogy nem ez jelenti a végső valóságot. A végső realitás a feltámadás: ami minden földi viszonyunkat és kapcsolatunkat átértelmezi.

Dietrich Bonhoeffer, a náci Németországban mártírhálált halt lelkipásztor ír Etika című művében a végső valóságról: a feltámadásról. A jelent csupán utolsó előtti állomásnak nevezte, ami megelőzi a végső valóságot, a feltámadást. Azt értette meg Bonhoeffer, hogy nem a jelen kell meghatározza hitét, hanem a feltámadás végső valósága kell meghatározza a jelenét. Nem a jelen felől kell értelmezni a jövőt, hanem a jövő felől értelmezhetjük át a jelent.

Hadd hozzak erre egy közérthető térképes példát! Ezt a példát már hallhatta a gyülekezet, de nagyon jól illik ide is: olyan ez, mint amikor egy régi turista térképpel akarunk nekivágni az erdőnek. Természetes, hogy eltévedünk, mert a térképünk nem az aktuálisan felfestett útvonalakat mutatja. Szükségünk van ezért a legújabb, aktuális térképre. Ehhez hasonlóan Jézus Krisztus feltámadása is a legfrissebb útmutatást adja nekünk, ahhoz hogy eligazodjunk a jelen erdejében. A feltámadás végső realitása az, ami szerint helyesen tudjuk megítélni a jelenünk problémáit és kérdéseit. Jézus feltámadása jelenti az „új időszámítás” kezdetét, amikor már egy új térkép, egy új értelmezési rend szerint láthatjuk az életünket. Az asszonyok kétségbe esnek, mert először találkoznak a feltámadás valóságával: az ő életükben történik meg a régi térkép lecserélése az újra. Ez az új rend: a feltámadás végső realitása bizonytalanságot és félelmet kelthet, mert mindnet átértelmez az életünkben.

Bonhoeffer is azért tudott eredményesen fellépni a náci diktatúrával szemben, mert nem a jelen rendszer játékszabályait követte, hanem a feltámadás valósága felől közelítette meg a jelent. Az új térképpel a kezében, a feltámadás valóságának hitével állta meg a helyét. Így mi is akkor járunk helyes úton, hogyha a jelenünket a feltámadás végső valósága határozza meg. A mi életünkben is kell legyen egy paradigmaváltás. De milyen ez az új térkép, amit a feltámadás valósága ad a kezünkbe? Jézus feltámadásának valósága az életünk minden területén, minden kapcsolatában változást hoz. Először is megváltozik az Istenhez való viszonyunk: ez a legfontosabb változás, mert ez befolyásolja az összes többi kapcsolatunkat. Továbbá a feltámadás új tájékozódási pontot jelent az önmagunkhoz és más embertársunkhoz való viszonyunkban, végül pedig a teremtet, azaz az ember alatti világhoz való viszonyunkban is.

- Istennel való kapcsolatunkat

Először is az Istennel való kapcsolatunkban békét hoz a feltámadás (2Kor 5,16-21). Ha Krisztus valóban feltámadott, akkor ez azt jelenti, hogy az Ő áldozatát elfogadta az Atya és ezért nem haraggal tekint ránk Isten (Róm 1,18-21), hanem Krisztus érdeméért kegyelmesen fordul hozzánk. Nem bűneink szerint bánik

velünk. Megváltozik az Istenhez való viszonyunk: nem haragvó Istenképünk kell legyen, hanem egy bennünket felemelő és értékelő Istenünk van, aki saját Fiát áldozza fel értünk.

Az Istennel való kapcsolatunk kegyelemből való helyreállítása hasonlatos egy rossz elektromos biztosíték cseréjéhez. Ha a házban kiég egy biztosíték, akkor egy-egy szoba, vagy akár az egész lakás áramellátása megszűnik. Azonban a rossz biztosítékot kicserélve a ház minden áramot igénylő berendezése újból képes a működésre. Eszerint, ha kegyelem által megjavul a mi fő energiaforrásunk, az Istennel való viszonyunk, akkor az életünk többi kapcsolata is megújult erővel tud helyesen működni. Az a nagy különbség, hogy míg mi magunk, vagy esetleg villanyszerelő segítségével ki tudjuk cserélni a biztosítékot, addig maga Isten lesz a mi mennyei áramellátásunk helyreállítója Jézus Krisztus által. A mi keresztyén életünk lehetősége az, hogy az élet egyre több területén merjünk a feltámadás reménysége szerint eljárunk: hogy egyre inkább ez határozza meg a jelenünket.

- Önmagunkkal való kapcsolatunkat

Így változhat meg Krisztus áldozatáért az emberekhez való viszonyunk, elsősorban önmagunkhoz való viszony. Nem tekinthetjük értéktelennek, értelmetlennek a saját életünket, mert maga Isten értékeli fel azt Krisztus áldozata által. Igen: bűnösök, de megváltottak vagyunk. Ahogyan a Heidelbergi Káté első kérdés felelete fogalmaz, hogy éppen ez a legfőbb vigasztalásunk: nem a magunkéi, hanem Isten tulajdonai vagyunk. Pál ebben a tudatban vet véget saját önmarcangolásának, amikor felkiált az első korinthusi levélben, hogy nem tud ítélni önmaga felett. De nem azért, mert tökéletesen igaz lenne, hanem azért, mert Krisztus megváltotta őt. Ezért sem más emberé, sem nem a miénk az ítélet, hanem Istené (1Kor 4,1-5). Isten kegyelme tehát átjárja a mi önismeretünket: az Ő szeretete kell legyen az önértékelésünk valódi alapja. Isten feltámasztó kegyelme a végső valóság, ami átértékeli a saját magunkhoz való viszonyunkat.

- Egymással való kapcsolatunkat

De nemcsak egy önismereti, pszichológiai jellegű változást ad a feltámadás végső valósága, hanem átértékeli a többi emberrel való kapcsolatunkat is. „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” – hangzik a Jézus által is idézett parancsolat. De láttuk, hogy ahogyan az önértékelés alapja is csak Krisztus kegyelme és a feltámadás valósága lehet, úgy a felebaráti kapcsolatainkat is ez kell meghatározza. Ezért alapjaiban inog meg az a közösség, ami hiszi Krisztus feltámadását, de nem képes ebből erőt merítve békében és egyetértésben élni. Pál apostol olyan sok gyülekezeti konfliktussal találkozott és ismeri az ilyen jellegű viták természetét. Ő írja a római levélben, hogy „Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljetek minden emberrel békességben.” (Róm 12,18) Lássuk életünk konfliktusait az értünk meghalt és feltámadott Krisztus végső valóságából! Ha Isten hajlandó volt minden bűnünket megbocsájtani Fia halála árán – ami végeredményben új alapot ad az életünknek – akkor mi is meg kell tudjunk bocsátani egymásnak – ahogyan a Mi Atyánkban is mondjuk! Pál apostol azonban a keserű tapasztalatai miatt hozzá teszi: amennyire tőletek telik! Ha Krisztusra nézünk: megláthatjuk, hogy Isten valóban minden tőle telhetőt megtett, hogy megbocsásson nekünk. Most pedig rajtunk a sor, hogy mi is megtegyük azt, ami tőlünk telik!

- Az ember alatti, anyagi világgal való kapcsolatunkat

De az előző viszonyok helyreállításán túl az életünk egy nagyon fontos részéről gyakran elfeledkezünk: ez a teremtett világhoz és a fizikai léthez való viszonyunk. A mai vasárnapkal kezdődik meg Református Egyházunkban a Teremtés Hete, ami Istennek a fizikai valóságot teremtő munkájára és nekünk ehhez a fizikai valósághoz való viszonyunkra hívja fel a figyelmet. Ugyanis a tapasztalat és a Biblia tanúsága szerint a természethez és az anyagi valósághoz való viszonyunkat sem a feltámadás végső valósága határozza meg. A mi életünkben is jelen van az a kísértés, hogy a hitünk megmarad a templom négy fala között, esetleg még hatással van az emberekkel való kapcsolatainkra, de a hétköznapi életre: a fogyasztás és a termelés; a vásárlás, és az étkezés, a házvezetés és személgazdálkodás realitására egyáltalán nincs hatással. Pedig a

Krisztus kegyelméből újjászületett ember nem csak lelkiekben új teremtés, hanem a feltámadás végső valósága szervesen meg kellene, hogy újítsa az egész életmódját.

Így vissza kell térnünk az eredeti rendeltetésünkhöz, amit még Ádámban kapott az emberiség Istentől: hogy őrizze és művelje ezt a teremtett világot (1Móz 2,15). Az imént ezzel a hitvallásos fohással fordultunk Istenhez: „Istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön Istentől, aki teremtett, fenntart és bölcsen igazgat mindeneket. Övé a hatalom és a dicsőség most és örökkön-örökké. Ámen.” Ebben megvalljuk, hogy Isten bölcsességét látjuk a világ fennállásában: hiszen Ő tart fent és igazgat mindeneket. Azonban mivel ugyan bűnös emberek vagyunk, de egyúttal Krisztus áldozatáért megigazított Istenképű emberek is, ezért a világhoz való viszonyunkat is a bölcsesség és a fenntarthatóság kellene jellemezze. Ezt úgy is megfogalmazhatnánk, hogy a megszentelődésünk nemcsak a lelkünkben kell történjen, hanem a fogyasztási szokásainkban is. Nem hiába nevezik a keresztyén környezetvédelmet TEREMTÉSVÉDELEM-nek, mert számunkra a világ megőrzése és művelése Istentől kapott mandátumunk és feladatunk (Bonhoeffer). Ezért ahogyan lélekben tudatosan vesszük fel a bűnök elleni harcot, úgy a keresztyén ember hétköznapi élete is egyre tudatosabbá kellene váljon – legalábbis Krisztus feltámadása révén az anyagi valósághoz való viszonyunk is változhatna. Sokféle módon megjelenhet ez a változás: lehet ez a szelektív hulladékgyűjtés, az ésszerű energiafogyasztás vagy éppen a tudatos vásárlás, mellyel az ember alatti teremtett világ tagjaira is tekintettel vagyunk.

De visszatérve a textusunkhoz: nemcsak a természet iránt érzett felelősség felébredéséről van itt szó, hanem magához az anyagi léthez való viszonyunk változásáról is. Amíg a földön élünk testben élünk. Krisztus születéséről is azt olvassuk, hogy általa az Isteni Ige testté lett (Jn 1,14). És ez a testté lett Ige a testi létnek egy új állapotát mutatta meg nekünk: a feltámadást. Ettől az új állapottól rettentek meg az asszonyok is, hiszen a történet szerint ekkor szembesültek vele először. Ez az a végső valóság, az az új térkép, ami újraértelmezi kapcsolatainkat: Istennel, önmagunkkal, embertársainkkal és a teremtett anyagi világgal is. Legyen ilyen komplex valósággá a hitünk, ami szervesen megújítja életünket: testi-lelki értelemben egyaránt. Hogy megerősödjünk a test feltámadásának reményében, hogy mi is a 347. dicsérettel együtt vallhassuk (3-5 vers):

„Nincs már szívem félelmére Nézni sírom fenekére,
Mert látom Jézus példájából, Mi lehet a holtak porából.
Szűnjetek meg, kétségeim, Változzatok, félelmeim,
Reménységgé, örömkké, mert nem alszom el örökké.

Sőt hiszem, hogy e tört cserép Edény leend még egyszer ép,
És tetemim megépíttetnek, Bár veséim megemésztetnek.
Gyalázat elvettetése, De pompás lesz kikelésem,
Új eget látván ezekkel Az újra megnyílt szemekkel.

Jézus, segíts engem ebben, Hogy éltem folyjék szentebben,
És hogy ne menjek ítéletre, Támassz fel engem új életre.
A te lelkednek ereje Az új életnek kútfeje;
Hogy hadd legyek élő személy, Lelked által én bennem élj!” Ámen.

Ráfelelő ének

A hirdetett ígére válaszoljunk énekszóval, énekeljük a már megkezdett 225. dicséret 7. és 8. versét: „Adj igaz hitet a te szent Fiadban...”

Imádság

Kegyelmes Édesatyánk a Jézus Krisztus által!

Magasztalunk Téged alkotásaidért! Ahogyan a zsoltáros is ujjong, úgy mi is felismerjük alkotásaidban a Te bölcsességedet és szépségedet! Bocsásd meg, ha megfélelkezünk a Te kezed munkájáról! Bocsásd meg, ha a teremtet világ javaiért nem Téged dicsőítünk, hanem természetes jussként tekintünk rá! Taníts bennünket is, hogy tudjuk a Te világot a Te bölcsességeddel őrizni és művelni!

Megváltó Jézus Krisztusunk!

Köszönjük, hogy Te kijelented a mi gyöngye hitünknek a feltámadás valóságát. Köszönjük, hogy arra hívsz minket, hogy az egész életünket meghatározó támponttá legyen a feltámadás végső valósága. Köszönjük, hogy a Benned való hit nem csupán egy elméleti eszmefuttatás, hanem a hétköznapi életünknek lendületet adó erő. Add, hogy egyre inkább meg tudjon erősödni a feltámadásba vetett hitünk!

Megszentelő Szentlélek Isten!

Kérjük, hogy munkálkodj a mi életünk minden kapcsolatában! Köszönjük, hogy Te munkálsz ki bennünk a valódi méltóságunkat, önértékelésünket, hiszen Krisztus áldozataért Te megszentelsz bennünket! De kérünk, hogy ne csak a mi lelkünkben munkálkodj, hanem legyen érezhető a Te erő a mi embertársi kapcsolatainkban is! Te segíts megbocsájtani akkor, amikor sérelmek értek bennünket! És Te adj erőt bocsánatot kérni, amikor mi vétkeztünk. Segíts Krisztus bűnbocsánata által egymáshoz is közelebb kerülni!

Szentháromság, Egy, Örök és Igaz Isten!

Rád bízunk a mi gyülekezetünket: Te légy a gyászolók és a betegek vigasztalója. Te adj enyhülést a Horváth Miklóst gyászoló család és barátok szívében! Légy velük gyászukban, Te vigasztald őket! A 25. zsoltár gondolataival élve: szabadítsd ki lábukat a csapdából, fordulj feléjük és könyörülj rajtuk! Enyhítsd a szívek bánatát, mert szemeink állandóan Tereád néznek!

Rád bízunk városunkat és országunkat! Te adj bölcsességed egyházi és állami vezetőinknek! Add, hogy a válságos időkben Hozzád ragaszkodva álljunk meg a helyünket! Add, hogy minden helyzetben tudjunk Téged dicsőítve cselekedni! Ámen.

Most egy rövid percben, mindenki vigye Isten elé a maga imádságát! – Ámen.

Miatyánk

Mondjuk el közösen az Úrtól tanult imádságot:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a te neved! Jöjjön el a te országod! Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek,

és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tied az ország a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Hirdetések

Bibliaóra – csütörtök 18:00 – Teremtés Hetének szellemében.

Gyermek Istentisztelet – minden vasárnap, kivéve ha: családi Istentisztelet lesz.

Az első családi Istentisztelet október 18-án lesz, amire hittanosokat és szüleiket, érdeklődő családokat szeretettel hívunk és várunk!

Adakozás – a jókedvű adakozót szereti az Úr!

Záró ének

Istent dicsőítve énekeljük a záróénekünket a 398. dicséret mindegyik versét: „Úr lesz a Jézus mindenütt...”

Áldás

A mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!